

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Heleny Haukvitzovej, v právnej veci žalobcu **P.**, IČO: X., zastúpeného JUDr. E. Z., proti žalovanému **Ing. A.. R.**, zastúpenému JUDr. T. N., **zaplatenie 4 977,96 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp.zn. 9 C 27/2007, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 5. mája 2010 sp.zn. 5 Co 231/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 5. mája 2010 sp.zn. 5 Co 231/2009, vo výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4 977,96 € s 9% úrokom z omeškania zo sumy 1 991,64 € od 1. septembra 2004 do zaplatenia, s 8% úrokom z omeškania zo sumy 2 229,80 € od 1. decembra 2004 do zaplatenia a so 6% úrokom z omeškania zo sumy 743,25 € od 2. mája 2005 do zaplatenia, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo výroku o trovách konania, **z a m i e t a**.

V ostatnej časti dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania 213,78 € k rukám JUDr. E. Z., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Zámky rozsudkom z 13. júla 2009 č.k. 9 C 2007-307 (v poradí druhým) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplattenia sumy 4.977,96 € (149.966,- Sk) s príslušenstvom. Žalovanému priznal náhradu trov konania v sume 2 883,83 €, ktoré zaviazal žalobcu zaplatiť k rukám právneho zástupcu žalovaného. Mal za to, že žalovaný v konaní preukázal, že pohľadávka, ktorú žiada vzájomne započítať podľa faktúry č. X., ktorou žalobcovi vyúčtoval nájomné za rok 2001, je pohľadávkou spôsobilou na započítanie. Súd prvého stupňa nevzhladol žiaden dôvod, pre ktorý by nemohlo dôjsť k započítaniu podľa § 580 Občianskeho zákonníka. Moment stretu obidvoch pohľadávok mal za preukázaný dňa 8. júna 2005, kedy žalovaný písomne oznámil žalobcovi započítanie vzájomných pohľadávok týkajúcich sa uvedenej faktúry, aj keď predmetné oznámenie žalobca neakceptoval a v priebehu celého konania mal za to, že nejde o pohľadávku spôsobilú na započítanie, pretože jednak namietal jej premlčanie a taktiež to, že medzi účastníkmi konania nevznikol nájomný pomer. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na obsah judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 60/1997, podľa ktorého nie je potrebné, aby žalovaný bol vlastníkom pozemku, za ktorý žiada nájom. Postačuje, aby žalovaný bol iba užívateľom pozemkov, za ktoré si vyúčtoval nájomné za r. 2001. Ak by aj medzi doterajším užívateľom a vlastníkom pozemku nedošlo k žiadnej dohode, dňom účinnosti zák.č. I 299/1991 Zb. vznikol medzi nimi nájomný vzťah a vlastníkovi uvedeným dňom vznikol nárok na zaplattenie nájomného od užívateľa pozemku. Nárok na zaplattenie nájomného za rok 2001 preto nepovažoval za premlčaný, pretože v danom prípade platí trojročná premlčacia doba, ktorá neuplynula pred podaním žaloby. Obidve pohľadávky účastníkov sa vzájomne kryjú podľa oznámenia o započítaní vzájomných pohľadávok, pričom zánik nastáva okamihom, keď sa stretli ako pohľadávky spôsobilé na započítanie, a nie až od kompenzačného prejavu, resp. od doby, kedy takýto prejav došiel druhej strane. Žalobca preukázal, že bol vlastníkom stavieb v r. 2001 a žalovaný preukázal, že bol nájomcom alebo užívateľom pôdy, za ktorú si uplatnil nájomné v tomto roku. Okrem toho žalovaný preukázal, že časť pozemkov po roku 2002 mal vo vlastníctve ako podnikateľ (S.) a časť pozemkov mal vo vlastníctve v rámci BSM spolu s manželkou. Pokiaľ ide o výšku nájomného v sume 50,- Sk za 1 m², bolo účastníkmi akceptované Všeobecné záväzné nariadenie O. č. 2/1999. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobcu rozsudkom z 5. mája 2010 sp.zn. 5 Co 231/2009 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaného zaviazal na povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 977,96 € s 9% úrokom z omeškania zo sumy 1 991,64 €

od 1. septembra 2004 do zaplataenia, s 8% úrokom z omeškania zo sumy 2 229,80 €
od 1. decembra 2004 do zaplataenia a so 6% úrokom z omeškania zo sumy 743,25 €
od 2. mája 2005 do zaplataenia, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti, týkajúcej sa výšky uplatneného úroku z omeškania, návrh zamietol. Žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 3879,74 € na účet jeho právnej zástupkyne v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že dôvodom pre procesný postup podľa § 220 O.s.p. zo strany odvolacieho súdu bolo nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom pokiaľ išlo o otázku vzájomného započítania pohľadávok medzi účastníkmi konania. Z obsahu spisu bolo zrejmé, že žalovaný v podstate nenamietal výšku uplatnenej pohľadávky zo strany žalobcu, avšak zamietnutia žaloby sa domáhal z dôvodu vzájomného započítania pohľadávky, ktorú má voči žalobcovi v celkovej sume 239 077,- Sk na základe faktúry č. X. titulom nezaplataeného nájomného za pozemky pod stavbami za r. 2001. Podľa názoru odvolacieho súdu pohľadávka žalovaného, rezultujúca z jeho faktúry č. X., nebola započítania schopnou pohľadávkou do výšky uplatnenej pohľadávky v rámci žalobného petitu. Na daný právny vzťah nebolo možné, tak ako to uviedol súd prvého stupňa, aplikovať obsah judikátu č. R 60/1997, pretože ku dňu účinnosti zákona č. 229/1991 Zb. žalovaný nebol vlastníkom a ani užívateľom nehnuteľností, za ktoré požadoval za r. 2001 nájomné. V pozícii vlastníkov nehnuteľnosti vystupovali iné fyzické osoby a v pozícii užívateľa žalovaný, ktorý pozemky pod stavbami mal užívať. Vychádzajúc z uvedeného nebolo možné hovoriť o vzniku nájomného vzťahu zo zákona (ex lége) s účinnosťou od 24. júna 1991 medzi účastníkmi tohto konania. Ak by bolo možné uvažovať o existencii určitého záväzkového vzťahu medzi účastníkmi, tak potom poukazom na § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom žalovanému. Tu platí pri uplatnenej námietke premlčania zo strany žalobcu dvojročná premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uviedol, že žalovaným uplatnená pohľadávka nebola započítania schopnou aj z dôvodu jej neurčitosti, pretože časť pozemkov pod budovami, ktoré sú vo vlastníctve žalobcu, vlastní iný subjekt ako žalovaný (Ing. M. Š. – položka č. 7 prílohy k faktúre č. X.). Taktiež žalovaný prenajal spoločnosti A. nájomnou zmluvou zo dňa 29. novembra 2001 pozemky v hodnote nájmu za 1 m² 10,- Sk, pričom v predmetnej prílohe duplicitne pod položkou č. 17 určuje nájom žalobcovi. Žalobca ako vlastník stavieb, ktoré boli predmetom nájomnej zmluvy zo dňa 2. mája 2000 má uzatvorené dlhodobé nájomné zmluvy (platné aj v čase rozhodovania prvostupňového súdu) s fyzickými osobami, ktoré sú vlastníkami pozemkov pod predmetnými stavbami. V nájomnej zmluve zo dňa 2. mája 2000, ktorej platnosť skončila dňom

28. februára 2005 v dôsledku výpovede realizovanej žalovaným, boli predmetom nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania iba stavby, a nie aj pozemky pod týmito stavbami. Odvolací súd ďalej uviedol, že v neprospech vzájomného započítania pohľadávky žalovaného bola aj tá skutočnosť, že samotný žalovaný ako nájomca podľa nájomnej zmluvy zo dňa 2. mája 2000, v r. 2001 spolu s nebytovými priestormi vlastne užíval aj pozemky, na ktorých sú tieto nebytové pozemky postavené, pričom práve faktúrou č. X. si uplatňuje žalovaný nájomné za pozemky pod stavbami, ktoré v r. 2001 užíval, resp. mal v nájme. Ďalším dôvodom vedúcim odvolací súd k zmene napadnutého rozsudku bola tá skutočnosť, že pre prípad vzájomného započítania pohľadávok nebola dodržaná zásada totožnosti medzi veriteľom a dlžníkom, pretože v prípade vzájomnej pohľadávky, resp. jej časti by v pozícii veriteľa popri žalovanom musela vystupovať aj jeho manželka, ako spoluvlastníčka (v rámci bezpodielového spoluvlastníctva manželov), niektorých nehnuteľností, za ktoré bolo požadované vo faktúre č. X. nájomné za r. 2001. Za predpokladu čo i len čiastočnej dôvodnosti vzájomnej pohľadávky žalovaného na vzájomné započítanie v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka by taktiež nedošlo k vzájomnému stretu týchto pohľadávok, kvôli vznesenej námietke premlčania zo strany žalobcu. V danom prípade vzhľadom na neexistenciu nájomnej zmluvy medzi účastníkmi konania ohľadne predmetných pozemkov by išlo na strane žalobcu o bezdôvodné obohatenie, ktoré je potrebné vydať v dvojročnej premlčacej dobe, ktorá by v danom prípade skončila najneskôr 2. januára 2004, pričom žalovaný svoj písomný započítavací prejav realizoval až oznámením zo dňa 8. júna 2005, resp. faktúru č. X. doručil žalobcovi až začiatkom r. 2005. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnenú istinu spolu v sume 149 566,- Sk (4 997,96 €), tak táto v súčte (85 627 + 67 175 + 22 391,- Sk) predstavuje spolu sumu 149 566,- Sk (4 964,68 €). K tejto sume je potrebné prirátať sumu 400,- Sk (13,28 €) ako úrok z omeškania. Zamietnutie žaloby vo zvyšku uplatneného príslušenstva predstavuje zamietnutie nároku v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške nad 8% do výšky 9%, t.j. o 1%, pretože v čase od 1. decembra 2004 platil 8%, a nie 9% úrok z omeškania. O trovách konania (odvolacieho aj prvostupňového) odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý ho žiadal zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie. Bol toho názoru, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a je nevykonateľné aj z dôvodu, že nie je v ňom špecifikovaný úrok z omeškania, či ide o ročný alebo denný úrok z omeškania.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho žiadal zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

So zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej

veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žiadna z týchto väd nebola v dovolaní namietaná a ani v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Dovolateľ namietal, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) i keď toto svoje tvrdenie bližšie nekonkretizoval. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V predmetnej veci nebol sporný medzi účastníkmi konania nárok na zaplatenie istiny, vyplývajúci zo zmluvy o nájme nebytových priestorov, uzavretej medzi účastníkmi dňa 2. mája 2000 a nebola sporná ani výška tohto nároku. Predmetom sporu, ako správne uviedol odvolací súd, bolo právne posúdenie započítavacieho prejavu žalovaného, ktorý tento právny úkon odôvodnil skutočnosťou existencie pohľadávky, ktorú mal voči žalobcovi v celkovej sume 7 935,10 € (239 077,- Sk) na základe faktúry č. X. titulom nezaplateného nájomného za pozemky pod stavbami za r. 2001.

V zmysle § 580 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, kedy sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

Právnym následkom započítania je zánik vzájomných pohľadávok, pokiaľ sa vzájomne kryjú; zánik nastáva okamihom, keď sa stretli ako pohľadávky spôsobilé na započítanie, a nie až od kompenzačného prejavu, resp. od doby, keď takýto prejav došiel druhej strane. Právne účinky (zánik záväzkov) nastávajú ku dňu stretnutia vzájomných pohľadávok, ak sú splnené všetky predpoklady pre započítanie.

Týmito predpokladmi sú : a/ vzájomnosť pohľadávok, b/ plnenie rovnakého druhu, c/ spôsobilosť pohľadávok na započítanie, d/ prejav smerujúci k započítaniu.

O vzájomné (recipročné) pohľadávky ide vtedy, ak dve osoby sú navzájom (voči sebe) súčasne veriteľom aj dlžníkom. Medzi inými osobami je započítanie prípustné len výnimočne.

Podľa § 548 Občianskeho zákonníka môže ručiteľ proti veriteľovi uplatniť započítacou námietkou aj pohľadávky dlžníka.

Podľa § 529 ods. 2 dlžník môže použiť na započítanie voči postupníkovi aj svoje na započítanie spôsobilé pohľadávky, ktoré mal voči postupcovi v čase, keď mu bolo oznámené alebo preukázané postúpenie pohľadávky.

Podľa § 531 ten, kto prevzal dlh, môže uplatniť námietky, ktoré má voči veriteľovi pôvodný dlžník.

Najčastejšie prichádza do úvahy započítanie peňažných pohľadávok. Nemožno však vylúčiť ani započítanie pohľadávok s iným plnením rovnakého druhu. Právny dôvod nadobudnutia týchto pohľadávok nie je právne významný. Pojmovovo sa vylučuje započítanie napr. pri plneniach špecificky určených vecí.

Započítateľnými nie sú tie pohľadávky, ktorých započítanie je vylúčené zákonom alebo dohodou účastníkov.

Započítací prejav (kompenzačnú námietku) treba adresovať druhému účastníkovi. Ide o jednostranný právny úkon, pre platnosť ktorého sa vyžadujú náležitosti v zmysle §34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z jeho obsahu musí byť zrejmé najmä to, ktorá pohľadávka alebo viaceré pohľadávky sa uplatňujú na započítanie, v akej výške, proti ktorej pohľadávke veriteľa, prípadne proti ktorým z viacerých pohľadávok veriteľa. Započítací prejav možno účinne urobiť po tom, keď sa pohľadávky stretnú. K tomuto okamihu nastávajú aj následky započítania, t.j. zánik pohľadávky v rozsahu v akom sa vzájomne kryjú. Ak jedna z pohľadávok prevyšuje druhú, zaniká iba do výšky protipohľadávky a v prevyšujúcej časti zostáva naďalej v platnosti.

Započítací prejav možno urobiť aj v rámci základného občianskeho súdneho konania ako obranu proti žalobe, ktorou žalobca (veriteľ) uplatňuje svoju pohľadávku proti žalovanému (dlžníkovi).

V zmysle § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka započítať nie je možné premlčané pohľadávky, pohľadávky, ktorých sa nemožno domáhať na súde, ako aj pohľadávky z vkladov. Proti splatnej pohľadávke nemožno započítať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná.

Uvedeným výpočtom sú definované pohľadávky, ktoré nie je možné započítať vôbec, nie je možné ich k započítaniu použiť, ani proti nim započítanie namietat' (na rozdiel od pohľadávok, proti ktorým započítanie nie je prípustné § 581 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Námietku premlčania vzájomnej pohľadávky možno s úspechom uplatniť iba vtedy, ak bola vzájomná pohľadávky premlčaná už v čase, kedy sa pohľadávky stretli (R 69/1972).

Odvolačný súd správne, na rozdiel od súdu prvého stupňa, dospel k právnomu záveru, že nemohlo dôjsť k započítaniu pohľadávky jednostranným právnym úkonom žalovaného (tzv. *compensatio necessaria*) a tým k zániku záväzku žalovaného.

Ako je zrejmé z obsahu spisu žalobca uplatnil svoj nárok voči žalovanému titulom dlžného nájomného k nebytovým priestorom vo vlastníctve žalobcu, a to na základe troch faktúr splatných dňa 31. augusta 2004, dňa 30. novembra 2004 a 2. mája 2005. Žalobca uplatnil svoj jednostranný započítací prejav dňa 13. mája 2005, a to na základe faktúry č. X., v ktorej si uplatnil nájomné za rok 2001. K stretu týchto pohľadávok preto mohlo prísť najskôr dňa 31. augusta 2004, kedy si uplatnil pohľadávku žalobca. Správne však po vykonanom dokazovaní odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom k neexistencii nájomnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, ohľadom nehnuteľností pod nebytovými priestormi (stavbami vo vlastníctve žalobcu), mohlo ísť na strane žalobcu len o bezdôvodné obohatenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka.

V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Z uvedeného vyplýva, že pohľadávka, ktorú jednostranným právnym úkonom započítal žalovaný, vychádzajúc z nároku uplatneného za rok 2001 (i keď ju považoval za nájomné), v skutočnosti mohla byť len pohľadávkou z bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu a v čase stretu pohľadávok dňa 31. augusta 2004, bola ako pohľadávka premlčaná. Žalobca sa v konaní premlčania úspešne dovolal a odvolací súd na túto námietku dôvodne prihliadol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že právne posúdenie veci odvolacím súdom je vecne správne. S jeho právnym záverom, ktoré ho viedli k zmene rozsudku súdu prvého stupňa podľa § 220 O.s.p. a ktoré nevybočili z medzí hľadísk stanovených zákonom, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil a v podrobnostiach odkazuje na ich odôvodnenie.

Z uvedeného vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nebol daný a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4 977,96 € s 9% úrokom z omeškania zo sumy 1 991,64 € od 1. septembra 2004 do zaplataenia, s 8% úrokom z omeškania zo sumy 2 229,80 € od 1. decembra 2004 do zaplataenia a so 6% úrokom z omeškania zo sumy 743,25 € od 2. mája 2005 do zaplataenia, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo výroku o trovách konania, podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Dovolateľ napadol svojím mimoriadnym opravným prostriedkom celý výrok rozsudku odvolacieho súdu, t.j. i výrok, ktorým zamietol odvolací súd uplatnený nárok žalobcu v časti príslušenstva, a to úrokov z omeškania k istine, keď mal za to, že si uplatnil žalobca úrok vyšší o 1% ako bolo stanovené v čase 1. decembra 2004 (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.).

Dovolací súd v tejto napadnutej časti dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p., keď mal za to, že v danom prípade chýba podmienka subjektívnej prípustnosti dovolania.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním písomného vyjadrenia k dovolaniu vo výške 170,97 €, čo spolu s náhradou výdavkov vo výške 7,21 € a výškou DPH 35,60 € predstavuje spolu 213,78 €, ktoré zaviazal zaplatiť žalovaného na účet právnej zástupkyne žalobcu do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. januára 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová